

Intentionerne er at lave noget, der er meget enkelt, meget ubureaukratisk, noget, som er langt mere enkelt end det, som Venstre og De Konservative i sin tid var med til at pålægge landbruget i forbindelse med gødningsregnskaberne, men som vil være et godt regnskabsmæssigt værktøj for virksomhederne i deres arbejde. Vi vil lave vejledning, og vi vil diskutere det med alle berørte organisationer. Vi vil diskutere det med de politiske partier i Folketinget, og jeg er sikker på, vi når frem til et godt resultat.

Der er blevet brugt mange ord om frihed i dag. For mig er frihed, at vi både har rettigheder og pligter, at vi ikke kun har rettigheder, men at vi også på nogle områder har pligter, noget, vi skal leve op til, og også at samfundet har nogle forventninger og stiller nogle krav til os.

Og i forhold til de andre pligter, som en virksomhed har også efter miljølovgivningen, er dette et meget lille skridt. For hvad er det for oplysninger, vi efterspørger i regnskabet? Det er præcis de oplysninger, man i forvejen skal have for at få sin miljøgodkendelse. Det eneste, man skal gøre, er at ordne dem i en systematisk form, forholde sig til dem og så stille dem til rådighed for offentligheden.

Jeg lover Folketinget, at det ikke vil give anledning til nogen gene ude i virksomhederne, men det vil give anledning til et betydelig bedre beslutningsgrundlag.

Endelig har jeg fået et spørgsmål om, hvorfor de ansatte skal være med. Uha, hvorfor skal de ansatte vide, hvordan deres virksomhed belaster miljøet? Jeg synes, det er en tankegang, der mere minder om, at man ønsker sig tilbage til det 19. århundrede, end at man er indstillet på at gå ind i det 21. århundrede. Hvad kan en moderne virksomhed gøre på miljøområdet, hvis ikke man har de ansatte med, hvis ikke man samarbejder med de ansatte om at få løst problemerne? Hvis man ikke bygger på de ansattes engagement og viden om deres egen virksomhed, hvordan kan man så få løst problemerne?

Det, der naturligvis er opgaven, er at inddrage de ansatte på en fornuftig måde, og dér synes jeg godt, man kan skele lidt til – hvad jeg tror, hr. Jørn Jespersen var inde på – de erfaringer, vi har med arbejdsmiljøloven. Den lov lavede vi dog sammen med Venstre, og jeg var minister, dengang vi lavede arbejdsmiljølovgivningen. Jeg husker borgerlige ordførere, der sagde, at det ville slå dansk erhvervsliv fuldstændig i stumper og stykker, det ville opløse ledelsesret-

ten, hvis disse ting nu blev gennemført, og hvis de ansatte blev inddraget.

Det er jo bestemt ikke gået så dårligt. Jeg tror tværtimod, at de fleste vil sige, at det er gået ganske godt. Jeg tror også, de fleste vil bekræfte, at den omstændighed, at de ansatte er med i aktieselskabsbestyrelser osv., har betydet en berigelse. At de ansatte som en pligt – undskyld jeg siger det frygtelige ord i en borgerlig sammenhæng, det er det værste af alle ord: »pligt« – er indgået i bestyrelsen, har været en berigelse af bestyrelsesarbejdet.

Så derfor er mit håb her ved afslutningen af debatten, hvor jeg takker ordførerne for de mange interessante indlæg og takker det flertal, der er villigt til at gennemføre forslaget, at vi trods alt – trods de mange ideologiske blokeringer og den traditionelle kassetænkning, der er kommet til udtryk her i debatten i dag – alligevel under udvalgsarbejdet må lytte til hinanden og prøve at nå frem til en løsning, som sikrer, at vi for miljøtunge virksomheder i Danmark som hovedregel får indført en pligt til aflevering af grønne regnskaber, ligesom man i forvejen har en pligt til at aflevere regnskab for den økonomiske stilling i virksomheden.

(Kort bemærkning).

Niels J. Langkilde (KF):

Ministeren stillede et spørgsmål: Hvorfor kunne noget være så forfærdeligt, når det var tvunget? Og hvorfor kunne noget være så rart, når det var frivilligt? Det har man faktisk sunget om, og jeg tror også, miljø- og energiministeren har sunget med på den gamle sang: »Frihed er det bedste guld«. Det er noget af det, vi bygger vores tradition på, og når det netop giver så store ideologiske diskussioner, er det jo, fordi det er selve kernen i vores samfund, en hegnsplæl, man begynder at pille ved, og det skal man altid gøre lidt forsigtigt: Det er skellet mellem det private og det offentlige. Det skal vi holde os for øje som væsentligt: Der er forskel.

Når ministeren kommer med dette spørgsmål, så vil jeg sige, uden at ville beskyldte ministerens ministerium for at være stærkt forurende, at det altid er bedre at have et forbillede end at pålægge andre at være et forbillede. Kunne Miljøministeriet med de ejendomme, hele den virksomhed, der er dér, ikke gå i forvejen og sige: Nu begynder vi at lave et grønt regnskab for os selv og vise omverdenen, hvor godt det kommer til at fungere, sådan at andre kommer løbende bagefter og siger: Det vil vi sandelig også godt?